

แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนตามนโยบายไทยแลนด์ 4.0
ของอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์*
THE GUIDELINES FOR SUSTAINABLE TOURISM DEVELOPMENT IN
ACCORDANCE WITH THAILAND 4.0 POLICY IN HUA HIN DISTRICT,
PRACHUAP KHIRI KHAN PROVINCE

อาทิตย์ อินภูวา¹, วลัยพร ชินศรี²
Artit Inphuwa¹, Walaiporn Chinnasri²
มหาวิทยาลัยนานาชาติแสตมฟอร์ด จังหวัดเพชรบุรี^{1,2}
Stamford International University, Phetchaburi Province^{1,2}
Email : artit.tawan@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของอำเภอหัวหิน 2) เปรียบเทียบการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของอำเภอหัวหิน จำแนกตามลักษณะส่วนบุคคล 3) ศึกษานโยบายไทยแลนด์ 4.0 ที่มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผล ต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของอำเภอหัวหิน และ 4) ศึกษาแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนตามนโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภอหัวหิน กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวในอำเภอหัวหิน จำนวน 384 คน และผู้ให้ข้อมูลสำคัญจำนวน 9 คน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที ความแปรปรวนทางเดียว การถดถอยเชิงพหุ และการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า 1) การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของอำเภอหัวหิน อยู่ในระดับมาก 2) ลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ รายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของอำเภอหัวหิน ต่างกัน 3) นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ด้านการสนับสนุนจากภาครัฐ และด้านความคิดสร้างสรรค์ มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของอำเภอหัวหิน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 ด้านเทคโนโลยี มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ด้านนวัตกรรม มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ 4) แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนตามนโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภอหัวหิน พบว่า ควรมีการปรับปรุงและฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวให้คงสภาพและคงความเป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น ควรปรับปรุงพัฒนาศูนย์บริการข้อมูลการท่องเที่ยวให้มีมาตรฐาน ควรประเมินความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง ควรกระตุ้นการท่องเที่ยวในรูปแบบต่าง ๆ และควรพัฒนารูปแบบการท่องเที่ยวให้หลากหลายมากขึ้น

คำสำคัญ : การพัฒนา; การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน; นโยบายไทยแลนด์ 4.0

ABSTRACT

This mixed-method research aimed to: 1) Study the level of sustainable tourism development of Hua Hin District 2) Compare the sustainable tourism development of Hua Hin District Classified by personal characteristics. 3) Study the Thailand 4.0 policy that has a causal relationship. To develop sustainable tourism of Hua Hin District and 4) study guidelines for sustainable tourism development according to Thailand 4.0 policy of Hua Hin District. The sample group was 384 tourists who visited Hua Hin District in 2023 and 8 key informants of Phetchaburi Municipality. Data were analyzed by using percentage, mean, standard deviation, t-test, one-way ANOVA, multiple regression, and content analysis.

The results showed that; 1) Sustainable tourism development of Hua Hin District at a high level 2) personal characteristics, including different monthly income 3) The overall policy of Thailand 4.0 in terms of government support and creativity there is a causal relationship with the sustainable tourism development of Hua Hin District. It was statistically significant at the 0.001 level of technology. was statistically significant at the 0.01 level; innovation was statistically significant at the 0.05 level, and 4) Guidelines for sustainable tourism development according to the Thailand 4.0 policy of Hua Hin District, it was found that tourist attractions should be improved and restored to maintain their condition and maintain local identity. Improving and developing tourist information centers to meet standards constantly assessing the satisfaction of tourists Stimulate tourism in various forms and develop more diverse forms of tourism.

Keyword : Development; Sustainable Tourism Development; Thailand 4.0 Policy

1. ความสำคัญและที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย

จากกระแสการเปลี่ยนแปลงของโลกและนโยบายของภาครัฐบาลในเรื่องประเทศไทย 4.0 (Thailand 4.0) ทำให้ส่งผลต่อนโยบายด้านอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของประเทศไทยและการตลาดท่องเที่ยว 4.0 ที่เน้นด้านนวัตกรรม เทคโนโลยีและความคิดสร้างสรรค์ในการจัดการด้านการท่องเที่ยว และตลาดท่องเที่ยว เกิดเป็นกลุ่มธุรกิจผู้ประกอบการสตาร์ทอัพ (Startup) ด้านการท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีและความคิดสร้างสรรค์ให้กับผู้ประกอบการ แหล่งทุนหรือหน่วยงานภาครัฐที่สนับสนุน เกิดเป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวโซโลโม (So Lo Mo) ซึ่งมาจากคำว่า Social Local หรือ Location และ Mobile ที่ใช้เทคโนโลยีในการท่องเที่ยวด้วย ตนเองส่วนใหญ่เป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศจัดการวางแผนด้วยตัวเองแบบอิสระ (DIT-Domestic Independent Tourism) และนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติกลุ่มที่มาเที่ยวด้วยตนเองแบบอิสระ (FIT-Foreign Independent Tourism) มีการจัดการวางแผนด้วยเองทุกอย่าง ทำให้เกิดการตลาด

ท่องเที่ยว รูปแบบใหม่ที่เน้นการตลาดออนไลน์ (Digital Marketing) ซึ่งถือว่าการตลาดสังคมออนไลน์ (Social Media Marketing) ที่เป็นการเปิดกว้างทางความคิด การมีส่วนร่วม และยังเป็นการยอมรับความแตกต่างของแต่ละบุคคลด้วย มีการพัฒนาเทคโนโลยีการสื่อสาร ที่ทำให้ลูกค้ามีการติดต่อแลกเปลี่ยนความรู้ ตลอดจนการค้นหาข้อมูล ชื่อ ขาย สินค้าและบริการที่ไร้พรมแดนด้วยการเชื่อมโยงการตลาดแบบออนไลน์ (Online), ออฟไลน์ (Offline) และการบริหารช่องทางในการเข้าถึงลูกค้า (Omni Channel) ส่งผลให้ผู้ประกอบการยุคนี้สามารถ วิเคราะห์กลุ่มเป้าหมายและพฤติกรรมนักท่องเที่ยวเพื่อให้สอดคล้องในการทำการตลาดรูปแบบใหม่และ สอดคล้องกับแนวโน้มด้านการท่องเที่ยวเปลี่ยนแปลงในอนาคต (สุประภา สมนึกพงษ์, 2560)

“หัวหิน” เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวมักถึงเป็นอันดับต้นๆ เนื่องจากมีรูปแบบทางการท่องเที่ยวที่หลากหลาย ได้แก่ การท่องเที่ยวในแหล่งธรรมชาติ (Natural Based Tourism) การท่องเที่ยวในแหล่งวัฒนธรรม (Cultural Based Tourism) และการท่องเที่ยวในความสนใจพิเศษ (Special Interest Tourism) ซึ่งครอบคลุมรูปแบบทั้งหมดของการท่องเที่ยวในปัจจุบัน (กลุ่มงานยุทธศาสตร์และข้อมูลเพื่อการพัฒนาจังหวัด, 2560) โดยอำเภอหัวหินนั้นตั้งอยู่ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ห่างจากกรุงเทพมหานครประมาณ 185 กิโลเมตรเป็นเมืองท่องเที่ยวที่สำคัญของประเทศ มีนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศจำนวนมากเดินทางมาท่องเที่ยว (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2561)

ท่ามกลางการเจริญเติบโตของการท่องเที่ยวในอำเภอหัวหิน ก็มีปัญหาและอุปสรรคต่างๆ ซึ่งส่งผลกระทบต่อสังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม รวมถึงการพัฒนาการท่องเที่ยวให้สอดคล้องกับแนวทางการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนซึ่งเป็นนโยบายด้านการท่องเที่ยวของภาครัฐ ได้แก่ การพัฒนาที่ขาดความสมดุลต่อระบบเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม การบริหารจัดการของภาครัฐไม่สามารถรองรับการเจริญเติบโตด้านการท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพ ระบบสาธารณูปโภคไม่เพียงพอต่อการเติบโตด้านการท่องเที่ยว ขาดการกำหนดและควบคุมมาตรฐานธุรกิจบริการ การปรับเปลี่ยนค่านิยมและวัฒนธรรมของสังคม สภาพความเป็นชุมชนเมืองเข้ามาแทนที่ชุมชนดั้งเดิม การโยกย้ายถิ่นที่อยู่ของชุมชนดั้งเดิมและมีนายทุนและนักท่องเที่ยวเข้ามาแทนที่ ค่าครองชีพสูงขึ้นอย่างรวดเร็วทำให้คนท้องถิ่นใช้ชีวิตอยู่อย่างยากลำบากมากขึ้น และขาดการประชาสัมพันธ์ให้นักท่องเที่ยวได้ตระหนักถึงคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวและวัฒนธรรมในท้องถิ่นขาดการเชื่อมโยงระหว่างการท่องเที่ยวและชุมชนท้องถิ่นเพื่อให้เกิดวิสาหกิจชุมชนอย่างเข้มแข็ง (DASTA, 2010: 1) ประกอบกับหัวหินมีผู้ติดเชื้อโควิดมากที่สุดในจังหวัด และมีคลัสเตอร์ใหม่ต่อเนื่อง จากการประเมินพบว่าผู้ประกอบการโรงแรม ร้านอาหารส่วนใหญ่ ต้องปรับตัวให้มีมาตรฐาน ต้องใช้งบลงทุนเพิ่มเพื่อรับนักท่องเที่ยว ขณะที่หน่วยงานภาครัฐมีความพร้อมหรือไม่ในการใช้กฎหมายควบคุม จ.ประจวบคีรีขันธ์มีพื้นที่ชายแดนติดกับประเทศพม่ายาวกว่า 200 กิโลเมตร จึงมีความเสี่ยงกับคลัสเตอร์ใหม่จากแรงงานเถื่อนหลบหนีเข้าเมืองไปทำงานในโรงงานสับปะรด หรือแคมป์คนงานก่อสร้างได้ตลอดเวลา เชื่อว่าบรรยากาศการท่องเที่ยวในไตรมาส 4 ภาพรวมในจังหวัดภาคตะวันตก ยังไม่สามารถทำกิจกรรมการท่องเที่ยวได้ตามปกติ ขณะที่การฉีดวัคซีนให้ครบตามเป้าหมายยังเป็นเรื่องสำคัญรัฐบาลต้องเร่งดำเนินการควบคุมไปกับการสกัดกั้นเชื้อกลายพันธุ์สายพันธุ์ใหม่ (มติชนออนไลน์, 2564)

จากปัญหาที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงต้องการที่จะศึกษาแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนตามนโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เพื่อนำไปพัฒนาการท่องเที่ยวของอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ให้มีความยั่งยืน สอดรับกับกระแสการเปลี่ยนแปลงในยุคปัจจุบัน ให้สามารถอนุรักษ์ทรัพยากรของการท่องเที่ยวในด้านต่าง ๆ ให้อยู่ได้นานที่สุดและเสื่อมโทรมช้าที่สุด รวมถึงการสร้างจิตสำนึกร่วมกันในเรื่องของการท่องเที่ยวในรูปแบบการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อมและเทคโนโลยีในปัจจุบันและคำนึงถึงผลที่จะเกิดขึ้นกับทรัพยากรท่องเที่ยวในอนาคต

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาระดับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

2.2 เพื่อเปรียบเทียบการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำแนกตามลักษณะส่วนบุคคล

2.3 เพื่อศึกษานโยบายไทยแลนด์ 4.0 ที่มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผล ต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ของอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

2.4 เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนตามนโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

3. ประชาชนที่ได้รับการวิจัย

3.1 ทราบระดับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

3.2 ทราบการเปรียบเทียบการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำแนกตามลักษณะส่วนบุคคล

3.3 ทราบนโยบายไทยแลนด์ 4.0 ที่มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผล ต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ของอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

3.4 ทราบแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนตามนโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

4. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนตามนโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เป็นการศึกษาแบบผสมวิธี (Mixed Methods Research) ทั้งในเชิงปริมาณ และเชิงคุณภาพ โดยมีระเบียบวิธีวิจัย ดังนี้ ประชากร กลุ่มตัวอย่าง และผู้ให้ข้อมูลสำคัญ การวิจัยเชิงปริมาณ ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวในอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ในปี 2566 ซึ่งไม่ทราบจำนวนที่แน่นอน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรคำนวณของคอคแรน (Cochran, 1953) ได้กลุ่มตัวอย่าง 384 คน ผู้วิจัยกำหนดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้หลักความน่าจะเป็น โดยใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ การวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ในการสัมภาษณ์เชิงลึก จำนวน 9 คน ได้แก่ ตัวแทนระดับผู้บริหารของอำเภอหัวหิน จำนวน 1 คน ตัวแทนของททท.หัวหิน จำนวน 1 คน และตัวแทนผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในเขตอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ประกอบด้วย ผู้ประกอบการโรงแรม จำนวน 1 คน ผู้ประกอบการร้านอาหาร จำนวน 2 คน ผู้ประกอบการรถโดยสารสาธารณะจำนวน 2 คน และนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวในอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 2 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การวิจัยเชิงปริมาณ เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย คือ แบบสอบถามการพัฒนากการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ตามนโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคล ตอนที่ 2 ข้อมูลนโยบายไทยแลนด์ 4.0 ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการพัฒนากการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ตอนที่ 4 ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะ การวิจัยเชิงคุณภาพ ใช้แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้างเป็นเครื่องมือวิจัย ซึ่งเป็นการใช้คำถามปลายเปิดที่สร้างขึ้นเพื่อให้ผู้ให้ข้อมูลสามารถออกความเห็นหรือให้ข้อมูลได้อย่างเปิดกว้าง โดยผู้วิจัยจะสัมภาษณ์กลุ่มผู้ให้ข้อมูลตามคำถามที่ถูกเตรียมไว้ล่วงหน้า แต่จะเรียงคำถามใหม่ได้ หรือเปลี่ยนแปลงคำพูดให้เหมาะสมกับสถานการณ์ของผู้ให้ข้อมูล อันจะส่งผลต่อความยืดหยุ่นในการเก็บรวบรวมข้อมูล การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิจัยเชิงปริมาณ ในการเก็บรวบรวมข้อมูลนี้ เป็นการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง โดยการแจกแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่างในรูปแบบของ Google Form กับนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวในอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ในปี 2566 และผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถาม มาตรวจสอบความถูกต้อง ครบถ้วน สมบูรณ์ เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติ และวิเคราะห์เนื้อหาต่อไป การวิจัยเชิงคุณภาพ มีการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญจำนวน 8 คนเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ต้องการและสามารถตอบวัตถุประสงค์ในการวิจัยได้ สำหรับการจัดการข้อมูล ได้นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ มาถอดคำสัมภาษณ์ เรียบเรียงข้อมูลเพื่อจะได้นำไปวิเคราะห์ต่อไป การวิเคราะห์ข้อมูล การวิจัยเชิงปริมาณ สถิติเชิงพรรณนา ใช้สำหรับวิเคราะห์ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยใช้สถิติ ค่าความถี่และค่าร้อยละ วิเคราะห์ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับนโยบายไทยแลนด์ 4.0 และวิเคราะห์ตอนที่ 3 เป็นข้อมูลเกี่ยวกับการพัฒนากการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยใช้สถิติค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) วิเคราะห์ตอนที่ 4 เป็นข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะ ซึ่งผู้วิจัยได้นำมาแจกแจงและเรียบเรียงให้เห็นถึงประเด็นการพัฒนากการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนตามนโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ สถิติเชิงอนุมาน ใช้ทดสอบสมมุติฐานที่ 1 ลักษณะส่วนบุคคลที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการพัฒนากการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ต่างกัน โดยใช้สถิติ t-test สำหรับเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างตัวแปรอิสระที่มี 2 กลุ่ม และใช้สถิติ one-way ANOVA สำหรับเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างตัวแปรอิสระที่มี 3 กลุ่ม ขึ้นไป และหากพบว่ามี ความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จะทำการทดสอบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีการ LSD (Least Significant Difference Test) และทดสอบสมมุติฐานที่ 2 นโยบายไทยแลนด์ 4.0 มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับการพัฒนากการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multi Linear Regression Analysis) และทดสอบความเป็นอิสระกันของความคลาดเคลื่อน คือ Durbin-Watson ซึ่งมีค่าเท่ากับ $1.5 \leq \text{Durbin-Watson} \leq 2.5$ การวิจัยเชิง

คุณภาพ ใช้เทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหา โดยผู้วิจัยจะทำการตรวจสอบข้อมูลก่อนทำการวิเคราะห์ เพื่อให้ผลการวิจัยมีความแม่นยำและมีความน่าเชื่อถือของข้อมูล มีการเปรียบเทียบข้อมูลที่ได้จากแหล่งต่าง ๆ จากผู้ให้ข้อมูล จากนั้นใช้เทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหา โดยการตีความจากข้อมูลเบื้องต้น ให้เป็นข้อมูลที่สื่อความหมายของผู้ให้ข้อมูล ด้วยการแยกประเภทและการลดทอนข้อมูลเพื่อจัดเป็นหมวดหมู่เพื่อนำมาตีความและสร้างข้อสรุปโดยนำผลการสรุปต่างๆ มาเชื่อมโยงจนเกิดเป็นโครงสร้างของข้อสรุป ที่สามารถตอบปัญหาได้ตามวัตถุประสงค์ในการวิจัย

5. ผลการวิจัย

5.1 ผลการศึกษาระดับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พบว่า การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ในภาพรวมและรายด้าน มีการพัฒนาอยู่ในระดับมาก เรียงตามลำดับดังนี้ ด้านการรักษาระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวและสามารถทำการตลาดได้ ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว ด้านการพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยว ด้านการวางแผนและจัดการในการพัฒนาการท่องเที่ยว และด้านการจัดการผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นจากการท่องเที่ยวให้กระจายไปทั่วทุกภาคส่วนของสังคม

5.2 ผลการเปรียบเทียบการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำแนกตามลักษณะส่วนบุคคลลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ รายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.3 ผลการศึกษานโยบายไทยแลนด์ 4.0 ที่มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผล ต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ของอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ในภาพรวม ด้านการสนับสนุนจากภาครัฐ และด้านความคิดสร้างสรรค์ มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 ด้านเทคโนโลยี มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ด้านนวัตกรรม มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.4 ผลการศึกษาแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนตามนโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ทั้ง 5 ด้าน พบว่า 1) ด้านอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว ควรมีการปรับปรุงและฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวให้คงสภาพและคงความเป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น รวมทั้งควรมีการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติให้คงอยู่ เพื่อสร้างเป็นแหล่งเรียนรู้ให้ผู้ที่สนใจได้เข้ามาท่องเที่ยว รวมทั้งควรสร้างจิตสำนึกให้นักท่องเที่ยว ผู้ประกอบการ และผู้ที่เกี่ยวข้องให้มีความรักและหวงแหนทรัพยากรธรรมชาติมากขึ้น 2) ด้านวางแผนและจัดการในการพัฒนาการท่องเที่ยว ควรมีการปรับปรุงพัฒนาศูนย์บริการข้อมูลการท่องเที่ยวให้มีมาตรฐาน รวมทั้งควรมีการบูรณาการระหว่างหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนในการพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวภายในท้องถิ่นให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ซึ่งเป็นการเพิ่มศักยภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยวให้ยั่งยืน นอกจากนี้ควรมีการจัดกิจกรรม พร้อมทั้งส่งเสริมการขายการท่องเที่ยว เพื่อให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวมากขึ้น 3) ด้านการรักษาระดับ

ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวและสามารถทำการตลาดได้ ควรมีการประเมินความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง เพื่อนำผลการประเมินมาปรับปรุงและแก้ไขการจัดการบริการอย่างต่อเนื่อง เพื่อสร้างความประทับใจและความพึงพอใจให้นักท่องเที่ยว รวมทั้งควรมีการพัฒนาและปรับปรุงถนนหนทางและการคมนาคมให้มีความสะดวกมากขึ้น 4) ด้านการจัดการผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นจากการท่องเที่ยวให้กระจายไปทั่วทุกภาคส่วนของสังคม ควรมีการกระตุ้นการท่องเที่ยวในรูปแบบต่าง ๆ ให้มากขึ้น เพื่อกระจายการพัฒนาให้ครอบคลุมทุกพื้นที่ และควรมีการเปิดโอกาสให้ชุมชนในท้องถิ่นได้เข้าร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวภายในชุมชน 5) ด้านการพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยว ควรมีการพัฒนารูปแบบการท่องเที่ยวที่หลากหลายมากขึ้น เช่น การท่องเที่ยวเชิงชุมชน การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม และการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ ฯลฯ และควรพัฒนาการท่องเที่ยวภายในอำเภอหัวหินให้ครอบคลุมนักท่องเที่ยวทุกกลุ่มเป้าหมาย นอกจากนี้ควรมีการประชาสัมพันธ์ข้อมูลการท่องเที่ยวในหลากหลายช่องทางทั้งภายในและภายนอกประเทศ เพื่อสร้างความน่าสนใจให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวภายในอำเภอหัวหินมากขึ้น

6. อภิปรายผลการวิจัย

6.1 การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ในภาพรวม มีการพัฒนาอยู่ในระดับมาก แสดงให้เห็นว่า อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว ให้อยู่ได้นานที่สุดและเสื่อมโทรมช้าที่สุดตามหลักการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน 5 ประการ คือ การอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว การวางแผนและจัดการในการพัฒนาการท่องเที่ยว การรักษาระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวและสามารถทำการตลาดได้ การจัดการผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นจากการท่องเที่ยวให้กระจายไปทั่วทุกภาคส่วนของสังคม และ การพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยว สอดคล้องกับทฤษฎีการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของ World Tourism Organization (1998) กล่าวว่า การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนตามแนวคิดขององค์การการท่องเที่ยวโลกที่มีหลัก 5 ประการ คือ การอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว การวางแผนและจัดการในการพัฒนาการท่องเที่ยว การเปลี่ยนแปลงสิ่งต่างๆ ได้เท่าที่จำเป็นในแหล่งท่องเที่ยว การรักษาระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวและสามารถทำการตลาดได้ และการจัดการผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นจากการท่องเที่ยวให้กระจายไปทั่วทุกภาคส่วนของสังคมและสอดคล้องกับทฤษฎีการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของ สวาร์บรู๊ค (Swarbrooke, 1998) กล่าวว่า การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน คือ การท่องเที่ยวซึ่งทำให้เศรษฐกิจเจริญงอกงาม แต่จะต้องไม่ทำลายทรัพยากรซึ่งเกี่ยวข้องกับ การท่องเที่ยว นอกจากนี้ต้องไม่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมทางกายภาพและโครงสร้างทางสังคมของชุมชนในท้องถิ่นในการพัฒนาอย่างยั่งยืน และการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนตามข้อตกลงระหว่างประเทศ ซึ่งประกอบด้วยหลักการดังต่อไปนี้ 1) สิ่งแวดล้อมเป็นทรัพยากรสมบัติที่สำคัญและมีคุณค่ายิ่งต่อการท่องเที่ยว ต้องรักษาไว้ให้มีสภาพเหมือนเดิม สำหรับลูกหลานในอนาคตมิให้ถูกทำลายในระยะสั้น 2) การท่องเที่ยวเป็นการจัดกิจกรรมที่อำนวยความสะดวกให้กับชุมชนและแหล่งท่องเที่ยวให้มีความเสมอภาคเท่ากับนักท่องเที่ยว หมายถึง มิใช่ให้นักท่องเที่ยวแสวงหาผลประโยชน์จากชุมชนและแหล่งท่องเที่ยวอย่างเดียว ชุมชนควรได้รับประโยชน์เท่าเทียมกันจากการท่องเที่ยวด้วย 3) การจัดการเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างการท่องเที่ยวกับสิ่งแวดล้อม ต้องส่งผลต่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนต้อง

ไม่ทำลายทรัพยากร หรือก่อให้เกิดผลเสียภายในอนาคตและส่งผลกระทบต่อการทำลายสิ่งแวดล้อม

4) กิจกรรมและการพัฒนาการท่องเที่ยวควรจะต้องยอมรับสภาพธรรมชาติและลักษณะของสถานที่ ซึ่งเป็นที่ตั้งของกิจกรรมหรือการพัฒนาดังกล่าวแล้ว กล่าวคือ ถ้าแหล่งท่องเที่ยวใดเพราะบางทางธรรมชาติมากเกินไปก็ควรพัฒนาสถานที่นั้นภายในขอบเขตและให้กระทบต่อธรรมชาติน้อยที่สุด เช่น จำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว จำกัดกิจกรรมและเวลาของการท่องเที่ยว 5) ความกลมกลืนที่เกิดขึ้นในแหล่งท่องเที่ยวต้องเกิดจากความต้องการของท่องเที่ยวประชาชนในท้องถิ่น และสถานที่ท่องเที่ยว 6) การเปลี่ยนแปลงเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่การปรับปรุงเปลี่ยนแปลงต้องไม่ทำลายหลักการของการพัฒนาอย่างยั่งยืน 7) องค์กรทางด้านอุตสาหกรรมท่องเที่ยว องค์กรในท้องถิ่น และองค์กรสิ่งแวดล้อมต้องยอมรับในหลักการดังกล่าวแล้ว และจะต้องปฏิบัติงานร่วมกันเพื่อให้เกิดผลในทางปฏิบัติที่แท้จริง สอดคล้องกับงานวิจัยของ กิตติภักดิ์ ฐิโณทัย (2562) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนในพื้นที่ที่ก่อให้เกิดความสำเร็จของการท่องเที่ยวโดยชุมชน: กรณีศึกษาชุมชนบ้านบางน้ำผึ้ง จังหวัดสมุทรปราการ ผลการวิจัยพบว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนในพื้นที่ ด้านการแบ่งปันผลประโยชน์ อยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับงานวิจัยของ นาวา มาสวนจิก (2562) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การจัดการนวัตกรรมการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพอย่างยั่งยืนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผลการวิจัยพบว่า ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการนวัตกรรมการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการหาตลาดใหม่ อยู่ในระดับมาก สำหรับความคิดเห็นเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็น ทุกประเด็นมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ได้แก่ กิจกรรมมีส่วนร่วมช่วยสร้างอาชีพให้แก่คนชุมชน ลดปัญหาการย้ายถิ่นฐาน และการกระจายรายได้ อยู่เสมอ รวมทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ วรปภา อารีราษฎร์ และคณะ (2562) ได้ทำการวิจัยเรื่อง รูปแบบการประยุกต์เทคโนโลยีดิจิทัลสร้างสรรค์ตามแนวทางการจัดการท่องเที่ยว 7s เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแบบมีส่วนร่วม ผลการวิจัยพบว่า ผลการประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการประยุกต์เทคโนโลยีดิจิทัลสร้างสรรค์ตามแนวทางการจัดการท่องเที่ยว 7s เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแบบมีส่วนร่วม ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด คือ ด้านการกำหนดแผนการดำเนินงานที่เหมาะสม อีกทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ วิณา ชุ่มบัณฑิต (2562) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แนวทางการพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในชุมชนริมน้ำจันทบูร ตำบลวัดใหม่ อำเภอเมืองจันทบุรี จังหวัดจันทบุรี ผลการวิจัยพบว่า ความพึงพอใจต่อทรัพยากรการท่องเที่ยวของชุมชนริมน้ำจันทบูร ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ผลการศึกษาศึกษาปัจจัยการพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในชุมชนริมน้ำจันทบูร ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีความเห็นด้วยในด้านการปลูกจิตสำนึกด้านการอนุรักษ์ในชุมชนเพื่อให้เกิดความภาคภูมิใจ และห่วงแหนทรัพยากรมากที่สุด

6.2 ลักษณะส่วนบุคคลในภาพรวม ได้แก่ รายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สอดคล้องกับงานวิจัยของ วรปภา อารีราษฎร์ และคณะ (2562) ได้ทำการวิจัยเรื่อง รูปแบบการประยุกต์เทคโนโลยีดิจิทัลสร้างสรรค์ตามแนวทางการจัดการท่องเที่ยว 7s เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแบบมีส่วนร่วม ผลการวิจัยพบว่า ผลการวิเคราะห์ลักษณะส่วน

บุคคลของนักท่องเที่ยวส่งผลต่อนวัตกรรมการส่งเสริมทางการตลาดผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์ พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกัน มีผลต่อนวัตกรรมการส่งเสริมทางการตลาดผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์ในภาพรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

6.3 นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ในภาพรวม ด้านการสนับสนุนจากภาครัฐ และด้านความคิดสร้างสรรค์ มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 ด้านเทคโนโลยี มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ด้านนวัตกรรม มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงให้เห็นว่า เทคโนโลยี นวัตกรรม ความคิดสร้างสรรค์ และ การสนับสนุนจากภาครัฐ เป็นปัจจัยในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เพื่อให้อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์สามารถใช้ประโยชน์จากทรัพยากรทางการท่องเที่ยวได้อย่างยั่งยืนและมีกระจายผลประโยชน์ให้แก่ชุมชนหรือผู้ที่เกี่ยวข้องในพื้นที่ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปริมาดา บัวหลวง (2564) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัจจัยความสามารถด้านนวัตกรรมตลาดของผู้นำแหล่งท่องเที่ยวชุมชน จังหวัดเพชรบูรณ์ที่ส่งผลต่อการดำเนินงานขององค์กร ผลการวิจัยพบว่า ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมการสร้างนวัตกรรมของผู้นำชุมชนท่องเที่ยวส่งผลต่อความสามารถนวัตกรรมตลาด พบว่า ด้านการสร้างความคิดใหม่ ส่งผลต่อการดำเนินงานขององค์กร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมรพรรณ เรืองสวัสดิ์ และวิไลลักษณ์ รักบำรุง (2564) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการยอมรับต้นแบบนวัตกรรมการบริหารจัดการการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ ผลการวิจัยพบว่า ผลการวิเคราะห์ปัจจัยด้านการยอมรับเทคโนโลยีที่ส่งผลต่อการยอมรับนวัตกรรมการบริหารจัดการการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 รวมทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ อัจฉรพร เฉลิมชิต และคณะ (2562) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสามารถนวัตกรรมของผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวบนแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ในภาคตะวันออก ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถนวัตกรรมของผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยว ด้านความสามารถด้านนวัตกรรม มีความสัมพันธ์และผลกระทบเชิงบวกกับศักยภาพการท่องเที่ยวโดยรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 รวมทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ วรปภา อารีราษฎร์ และคณะ (2562) ได้ทำการวิจัยเรื่อง รูปแบบการประยุกต์เทคโนโลยีดิจิทัลสร้างสรรค์ตามแนวทางการจัดการท่องเที่ยว 7s เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแบบมีส่วนร่วม ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยการรับรู้ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร มีอิทธิพลต่อนวัตกรรมการส่งเสริมทางการตลาดผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์ในภาพรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปิยธิดา ปาลรังษี (2559) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนในการท่องเที่ยวโดยชุมชน อำเภอขนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนในการท่องเที่ยวโดยชุมชน ได้แก่ ด้านนโยบายและองค์กรภาครัฐ มีอิทธิพลต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนในการท่องเที่ยวโดยชุมชน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

6.4 แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนตามนโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พบว่า 1) ด้านอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีความเห็นว่า ควรมีการปรับปรุงและฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวให้คงสภาพและคงความเป็นเอกลักษณ์ของ

ท้องถิ่น รวมทั้งควรมีการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติให้คงอยู่ เพื่อสร้างเป็นแหล่งเรียนรู้ให้ผู้ที่สนใจได้เข้ามาท่องเที่ยว รวมทั้งควรสร้างจิตสำนึกให้นักท่องเที่ยว ผู้ประกอบการ และผู้ที่เกี่ยวข้องให้มีความรักและหวงแหนทรัพยากรธรรมชาติมากขึ้น 2) ด้านวางแผนและจัดการในการพัฒนาการท่องเที่ยว ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีความเห็นว่า ควรมีการปรับปรุงพัฒนาศูนย์บริการข้อมูลการท่องเที่ยวให้มีมาตรฐาน รวมทั้งควรมีการบูรณาการระหว่างหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนในการพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวภายในท้องถิ่นให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ซึ่งเป็นการเพิ่มศักยภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยวให้ยั่งยืน นอกจากนี้ควรมีการจัดกิจกรรม พร้อมทั้งส่งเสริมการขายการท่องเที่ยว เพื่อให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวมากขึ้น 3) ด้านการรักษาระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวและสามารถทำการตลาดได้ ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีความเห็นว่า ควรมีการประเมินความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง เพื่อนำผลการประเมินมาปรับปรุงและแก้ไขการจัดการบริการอย่างต่อเนื่อง เพื่อสร้างความประทับใจและความพึงพอใจแก่นักท่องเที่ยว รวมทั้งควรมีการพัฒนาและปรับปรุงถนนหนทางและการคมนาคมให้มีความสะดวกมากขึ้น 4) ด้านการจัดการผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นจากการท่องเที่ยวให้กระจายไปทั่วทุกภาคส่วนของสังคม ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีความเห็นว่า ควรมีการกระตุ้นการท่องเที่ยวในรูปแบบต่าง ๆ ให้มากขึ้น เพื่อกระจายการพัฒนาให้ครอบคลุมทุกพื้นที่ และควรมีการเปิดโอกาสให้ชุมชนในท้องถิ่นได้เข้าร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวภายในชุมชน 5) ด้านการพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยว ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีความเห็นว่า ควรมีการพัฒนารูปแบบการท่องเที่ยวที่หลากหลายมากขึ้น เช่น การท่องเที่ยวเชิงชุมชน การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม และการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ ฯลฯ และควรพัฒนาการท่องเที่ยวภายในอำเภอหัวหินให้ครอบคลุมนักท่องเที่ยวทุกกลุ่มเป้าหมาย นอกจากนี้ควรมีการประชาสัมพันธ์ข้อมูลการท่องเที่ยวในหลากหลายช่องทางทั้งภายในและภายนอกประเทศ เพื่อสร้างความน่าสนใจให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวภายในอำเภอหัวหินมากขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ วิภา ชุ่มบัณฑิต (2562) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แนวทางการพัฒนาทรัพยากรทางการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในชุมชนริมน้ำจันทบูร ตำบลวัดใหม่ อำเภอเมืองจันทบุรี จังหวัดจันทบุรี ผลการวิจัยพบว่า แนวทางการพัฒนาทรัพยากรท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในชุมชนริมน้ำจันทบูร ได้แก่ (1) การดูแลจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว (Management) (2) การให้ข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งสถานที่ท่องเที่ยว (Information) (3) การปลูกจิตสำนึกด้านการอนุรักษ์ในชุมชนเพื่อให้เกิดความภาคภูมิใจและหวงแหนทรัพยากรการท่องเที่ยวในชุมชน (Conservation) (4) การสร้างความร่วมมือในการสนับสนุนจากองค์กรภายนอกและภายในชุมชนเพื่อพัฒนาทรัพยากรท่องเที่ยว (Partnership) (5) การจัดกิจกรรมท่องเที่ยวแบบยั่งยืน (Activity) และ (6) การประสานความร่วมมือเป็นหนึ่งเดียวกันของคนในชุมชน (Unity) รวมทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ นาดยา บุตรอยู่ (2557) ได้ทำการวิจัย แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ผลการวิจัยพบว่า แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ได้แก่ กลยุทธ์การพัฒนาเชิงรุก ได้แก่ การวางแผนการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอย่างมีเอกลักษณ์โดดเด่น การเตรียมความพร้อมในการรองรับนักท่องเที่ยวที่เพิ่มมากขึ้นจากการเปิดจุดผ่อนปรนทางการค้าด่านสิงขร สร้างเครือข่ายระหว่างผู้ประกอบการในการพัฒนาแพ็คเกจเสนอนักท่องเที่ยว กลยุทธ์การพัฒนาเชิงป้องกัน ได้แก่ พัฒนาเครือข่ายการดำเนินงาน

ระหว่างหน่วยงานในจังหวัด ถ่ายทอดการจัดการความรู้ด้านการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

7. ข้อเสนอแนะ

7.1 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

7.1.1 อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ควรสนับสนุนและส่งเสริมให้บุคลากรที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน ทุกคนเข้ารับการฝึกอบรม และสัมมนาเกี่ยวกับทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และนโยบายไทยแลนด์ 4.0 แล้วสามารถนำมาพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนได้อย่างมีประสิทธิภาพและได้ประสิทธิผล

7.1.2 อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ควรสนับสนุนและส่งเสริมให้ภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน ร่วมมือกันสร้างเครือข่ายการพัฒนาการท่องเที่ยวร่วมกัน เพื่ออำเภอหัวหินมีการพัฒนาการท่องเที่ยว ให้เป็นไปตามแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนตามนโยบายไทยแลนด์ 4.0 ได้อย่างประสบผลสำเร็จตามเป้าหมาย

7.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการปฏิบัติ

7.2.1 ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว อำเภอหัวหินควรมีการประยุกต์ใช้ภูมิปัญญาพื้นบ้านผสมผสานกับเทคโนโลยีในปัจจุบัน เพื่อสร้างจุดเด่นให้กับการท่องเที่ยวภายในอำเภอหัวหิน และควรมีการปรับปรุงและฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวให้คงสภาพและคงความเป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น

7.2.2 ด้านการวางแผนและจัดการในการพัฒนาการท่องเที่ยว อำเภอหัวหินควรมีการวางแผนหรือสรรหาความโดดเด่นของทรัพยากรในท้องถิ่นอย่างต่อเนื่อง และควรมีการประสานเครือข่ายทั้งภาครัฐและภาคเอกชน เพื่อยกระดับคุณภาพการจัดการท่องเที่ยวในท้องถิ่น

7.2.3 ด้านการรักษาระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวและสามารถทำการตลาดได้ อำเภอหัวหินควรมีการปรับปรุงและแก้ไขการจัดการบริการอย่างต่อเนื่อง เพื่อสร้างความประทับใจและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว และควรส่งเสริมให้การท่องเที่ยวภายในอำเภอหัวหินสามารถตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพ

7.2.4 ด้านการจัดการผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นจากการท่องเที่ยวให้กระจายไปทั่วทุกภาคส่วนของสังคม อำเภอหัวหินควรมีการเปิดโอกาสให้ชุมชนในท้องถิ่นได้เข้าให้บริการแก่นักท่องเที่ยวอย่างทั่วถึง และควรมีการกระจายรายได้ให้กับคนในชุมชนอย่างทั่วถึง โดยการจัดพื้นที่เพื่อค้าขาย

7.2.5 ด้านการพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยว อำเภอหัวหินควรมีการรักษาและส่งเสริมให้มีความหลากหลายทางการท่องเที่ยว เช่น การท่องเที่ยวทางธรรมชาติ และการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ฯลฯ และควรจัดทำคู่มือในการบริการข้อมูลข่าวสารทางการท่องเที่ยวในรูปแบบเอกสาร แผ่นพับ VDO ฯลฯ พร้อมทั้งเผยแพร่ผ่านช่องทางที่หลากหลาย

7.3 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

7.3.1 ควรมีศึกษาถึงปัจจัยอื่นที่คาดว่าจะส่งผลการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เช่น กระบวนการจัดการตามกรอบของแมคคินซี (7s McKinsey) การมีส่วนร่วม เป็นต้น

7.3.2 ควรศึกษาวิจัยแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนตามนโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภอชะอำ จังหวัดเพชรบุรี เพื่อให้ได้ข้อมูลที่หลากหลายและสามารถนำมาประยุกต์ในแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนตามนโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ได้อย่างเหมาะสม

7.3.3 ควรมีการศึกษาถึงสภาพปัญหาและวิเคราะห์ จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค (SWOT) ของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนตามนโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เพื่อให้ได้กลยุทธ์และข้อมูลมาใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้อย่างตรงจุด

8. บรรณานุกรม

- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2564). **แผนปฏิบัติการรายปี 2565**. สืบค้นเมื่อ 31 กรกฎาคม 2565. จาก [https://www.mots.go.th/download/StrategyAndPolicy/AnnualGovActionPlan\(2565\)MOTS.pdf](https://www.mots.go.th/download/StrategyAndPolicy/AnnualGovActionPlan(2565)MOTS.pdf)
- กลุ่มงานยุทธศาสตร์และข้อมูลเพื่อการพัฒนาจังหวัด. (2560). **แผนพัฒนาจังหวัดประจวบคีรีขันธ์**. สืบค้นเมื่อ 31 กรกฎาคม 2565 จาก <http://www.prachuapkhirikhan.go.th/2016/strategy/>
- กิตติภักดิ์ ฐิโณทัย. (2562). **ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนในพื้นที่ที่ก่อให้เกิดความสำเร็จของการท่องเที่ยวโดยชุมชน: กรณีศึกษาชุมชนบ้านบางน้ำผึ้ง จังหวัดสมุทรปราการ**. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต. คณะรัฐประศาสนศาสตร์ : สถาบันพัฒนบริหารศาสตร์.
- นาคยา บุตรอยู่. (2557). **แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์**. วิทยานิพนธ์ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- นาวา มาสวนจิก และคณะ. (2562). **การจัดการนวัตกรรมการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพอย่างยั่งยืนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ**. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ปิยธิดา ปาลรังสี. (2559). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนในการท่องเที่ยวโดยชุมชน อำเภอขนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช. **วารสารวิทยาศาสตร์การกีฬาและสุขภาพ**. 17(2). 99-110.
- พริมาดา บัวหลวง. (2564). ปัจจัยความสามารถด้านนวัตกรรมตลาดของผู้นำแหล่งท่องเที่ยวชุมชน จังหวัดเพชรบูรณ์ที่ส่งผลต่อการดำเนินงานขององค์กร. **วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม**. 15(1). 54-65.
- มติชนออนไลน์. (2564). **เช็คความพร้อม 'หัวหิน ริชาร์จ' เปิดเที่ยว แม้ว่าสถานการณ์การแพร่ระบาด**. สืบค้นเมื่อ 31 กรกฎาคม 2565. จาก <https://www.matichon.co.th>
- วรปภา อารีราษฎร์ และคณะ. (2562). รูปแบบการประยุกต์เทคโนโลยีดิจิทัลสร้างสรรค์ตามแนวทางการจัดการท่องเที่ยว 7s เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแบบมีส่วนร่วม. **วารสารวิชาการการจัดการเทคโนโลยีสารสนเทศและนวัตกรรม**. 6(1). 137-146.

- วีณา ชุ่มบัณฑิต. (2562). **แนวทางการพัฒนาทรัพยากรทางการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในชุมชน
ริมน้ำจันทบูร ตำบลวัดใหม่ อำเภอเมืองจันทบุรี จังหวัดจันทบุรี**. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- สมรพรรณ เรืองสวัสดิ์ และวิไลลักษณ์ รักบำรุง. (2564). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการยอมรับต้นแบบ
นวัตกรรมการบริหารจัดการการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ. **วารสารนวัตกรรมและการจัดการ**.
6(1). 7-21.
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2561). **จำนวนนักท่องเที่ยวอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์**. สืบค้น
เมื่อ 31 กรกฎาคม 2565. จาก www.nso.go.th
- สุประภา สมนักพงษ์. (2560). แนวโน้มและตลาดการท่องเที่ยว 4.0 ประเทศไทย. **Veridian E-
Journal, Silpakorn University ฉบับภาษาไทย สาขามนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์
และศิลปะ**. 10(3). 2,055-2,068.
- อัจฉรพร เฉลิมชิต และคณะ. (2562). **ความสามารถนวัตกรรมของผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยว
บนแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ในภาคตะวันออก**. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- Cochran, W.G. (1953). **Sampling Techniques**. New York : John Wiley & Sons. Inc.
- DASTA (Designated Areas for Sustainable Tourism Administration (Public Organization)).
(2010). **People in Prajuab-Kirikhan Province View Hua Hin Strengths but
Weak Inside**. Retrieved 31 July 2022, From <http://www.oknation.net>
- Guilford, J. B. (1959). **Personality**. New York : McGraw-Hill.
- Layton, D. (1994). **Research in education**. 4th ed. New Jersey : Prentice Hall.
- Robert, M. (1995). **Product Innovation Strategy Pure and Simple : How Winning
Companies Outpace Their Competitors**. New York : McGraw-Hill.
- Swarbrooke, J. and Horner, S. (1999). **Consumer Behavior in Tourism**. Oxford :
Butterworth Heinemann.
- World Tourism Organization. (1998). **Guide for Local Authorities on Development
Sustainable Tourism**. Madrid : World Tourism Organization.